

ERC2023 ve Finsku: 24 hodin v pohádkovém lese

Letošní evropský šampionát v rogainingu se konal 9.-10. září v jihozápadním Finsku. Mezi více než dvěma sty týmy, které přijely brázdít divočinu Národního parku Kurjenrahka a přilehlé vojenské oblasti, bylo i pět českých. Jak jsme si závod užili my?

Předzávodní obavy

Již nějakou dobu před odletem na ERC do Finska mám poněkud smíšené pocity. Ke klasickým předzávodním obavám totiž letos přidávám také rozpaky související s přírodními podmínkami, které se v závodní oblasti dají očekávat, a to velmi rovinatý a orientačně náročný terén a k tomu hodně vody jak na zemi, tak ve vzduchu. V týdnu před závodem mě na konci posledního delšího výběhu také trochu zaskočí mně neznámá bolest u kolene, která však naštěstí hned po doběhu mizí. V last minute informacích po roznosu kontrol organizátoři upozorňují na extrémní množství klošů a velmi klouzavé svahy. O zábavu bude postaráno.

Ted' ale k lepším zprávám

Prý je v terénu méně vody, než by se dalo očekávat, takže většina bažin je průběžných. Taky by člověk v září ve Finsku nečekal, že noční teploty neklesnou pod 15°C při denních lehce nad 20°C. Dávám za pravdu organizátorům: *"Absolutely perfect weather for rogaining"*. Jestli tady mají nějakou Perinbabu, tak má rogainingové nadšence asi hodně ráda :) Velmi pozitivním zážitkem je také páteční hodinka v terénu na modelové mapě. Jsem ve Skandinávii poprvé a mám z toho tady opravdu Vánoce. Borůvky, brusinky, kam se podíváš. A ty houby - neuvěřitelné! Už se těším na smaženici. Mapa mi navíc přijde velmi detailní a zábavná. No a nakonec také musím pochválit mého oprsklého parťáka Kajmana za výběr místa na spaní - já bych si stan přímo ve dřevěné střelnici takto na drzáka nepostavila a na začátku jsem se trochu cukala. Nakonec tam zakempíme i se zbytkem posádky a jsme velmi spokojeni.

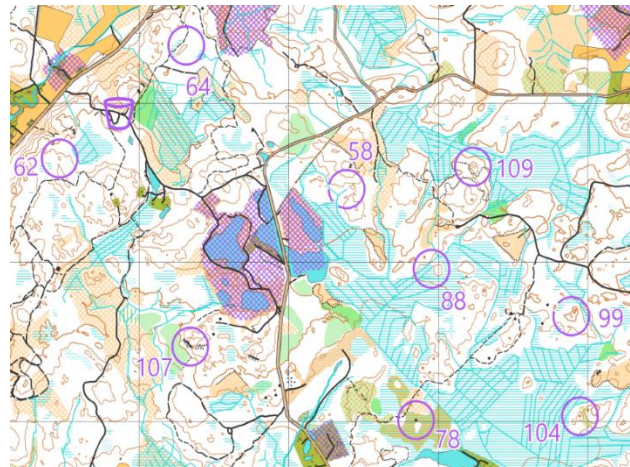

Brainstorming nad mapou

V sobotu v deset dopoledne dostáváme mapy a máme tři hodiny na plánování a poslední přípravy. Mapa o měřítku 1:30 000 je obří (A1) a pěkně barevná. Vedle vesměs všudypřítomné bílé (les - zde většinou s výrazným podrostem) převládá uprostřed závodní oblasti modrá (samá bažina, prostupnost nejistá), na jihu pak žlutá (zemědělská půda, v tomto závodě = zakázaný prostor) a nakonec na středovýchodě filové šrafy (zakázaný prostor, většinou národní park či neprostupné bažiny). Naštěstí lze všude vidět i cesty a pěšiny.

Mezi celkem 89 kontrolami o hodnotách 10 až 90 bodů identifikujeme několik zajímavých oblastí. Hodně bodů je na severu, je to ale oblast docela rozsáhlá a orientace nebude snadná. Velký potenciál vidíme taky na středozápadu a západu, opět velmi rozsáhlá oblast, hodně bažinatá, je třeba vzít v potaz řeku, která je prý hodně hluboká. Menší, ale docela nahuštěné hnízdo s hodně body se nachází také na samém jihu. Na středovýchodě a jihovýchodě je kontrol méně a přijde nám to trochu z ruky, ale vzhledem k jejich umístění (zpravidla na turistických stezkách) a vyšším hodnotám by se tady taky body daly efektivně sbírat, obzvlášť v noci.

Kajman je optimista a navrhuje do trasy zakomponovat všechny oblasti, což já ale rezolutně odmítám. Ani argument, že by trasa vedla přes hash-house, jaksi nepomohl :) Po dalším různém přeměřování a spekulování se rozhodneme detailně si naplánovat pouze cca první třetinu závodu na severu mapy s tím, že pak budeme pokračovat západní částí na jih a kdyby to náhodou šlo opravdu rychle, tak na závěr třeba zabrousíme i na východ.

Začíná to dobře

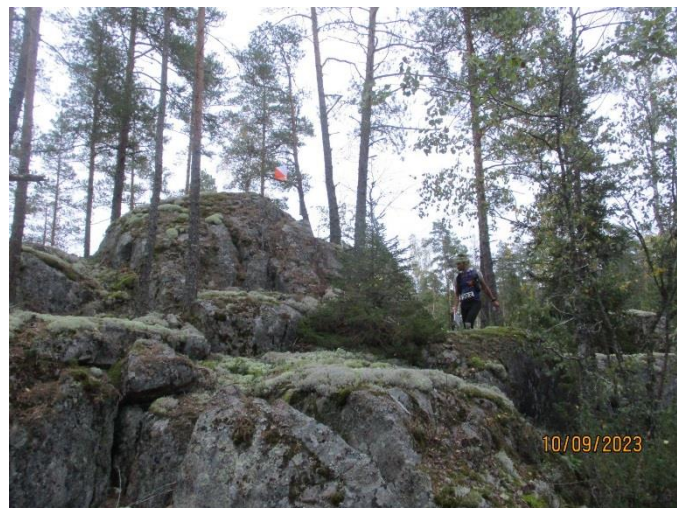
Atmosféra před startem v Raasi je skvělá. Sluníčko svítí, finská dechová kapela nám hraje a všichni se natěšeně řadíme tím svým správným startovním směrem.

Ani ne 1 km po startu už jdeme první bažinou, což se tak trochu dalo čekat, přesto mě to trochu vytočí, máčet si nohy hned takto na začátku. Mapa je krásně podrobná, stále je co sledovat a hlídat, respektive je to spíše nutné, a kontroly jsou příjemně blízko u sebe. Orientace i pohyb mezi nimi nám jde hezky, i když je to vzhledem k těžké podložce občas dost o hubu (nebo spíše o kotníky) a každou chvíli vytahujeme z vlasů ty otravné kloše.

“Tak a teď teda vůbec netuším...”

Trochu horší je to s dohledávkami, protože jakmile dojdeme do kolečka (nebo si to aspoň myslíme, že už v něm jsme), často teprve začíná ta pravá zábava. Většinou totiž hledáme kupu nebo kámen a hranice mezi těmito dvěma útvary je zde dosti tenká, protože všechno je to stejně porostlé mechy a lišejníky, a navíc těchto různých útvarů je tady proklatě moc. A to je na nás stavitel trasy ještě hodný a kontroly jsou zpravidla nahoře. Hned na čtvrté kontrole pochopím varování organizátorů před kluzkým terénem - ty mechy a lišejníky jsou sice přímo pohádkové, ale v kombinaci s nakloněnou holou skálou pěkně záludné. Ale příroda je tady opravdu nádherná a první čtyři hodiny závodu si užívám.

Dokud tělo funguje...

Kolem páté večer se mi totiž objevuje ta bolest u levého kolene, zprvu mírná, posléze při běhu silně omezující, takže se mi hlavou motají černé myšlenky. Vzdát závod, na který jsem letěla přes půlku Evropy a navíc v něm nejsem sama? To se mi moc nechce. Bolí mě to pouze při běhu, a jelikož vzhledem k silnému podrostu je zde svižná chůze často úspornější a bezpečnější bez velkého vlivu na rychlost, dává nám smysl pokračovat dál. S pomocí "růžových lentilek" a úlevové polohy to nějak jde. Odraz z vnější strany chodidla téměř nebolí, ale je to běh pajdavý, pomalý. Přesto se nám podaří být u druhé občerstvovačky ještě za světla - o trochu dříve, než jsme mysleli.

Noc na západě

Nasazujeme čelovky, ujasníme si další směřování a vyrážíme do tmy. Noční mapování je samozřejmě jinou výzvou a první (a naštěstí jediný opravdu velký) zásek přichází hned okolo desáté. Spolu s dvěma Estonkami necháváme přes půl hodiny času na kontrole číslo 70, hledali jsme ji původně na sever od kolečka. Co se nám naopak extra povedlo, bylo překonání řeky bez nutnosti plavání. Ač jsem se na koupání vzhledem k bolesti skoro těšila, neplánovanou mini lávku (kládu) přesně v místě našeho postupu považujeme za pěknou haluz. Noc ubíhá docela rychle a nad ránem jsme už v jižním hnízdu kontrol, kde kousek za občerstvovačkou navíc potkáváme naše české kolegy Mimiňáky v protisměru.

Už se nám to poněkud krátí

Okolo šesté už je docela světlo a jsme za ně rádi, protože tyto bažinkové kontroly taky orientačně nejsou zrovna zadarmo. Navíc jsme v oblasti pocitově skoro sami. Teda až na opětovnou společnost klošů, kteří se po noční přestávce probrali k aktivitě, abychom na ně náhodou nezapomněli. Když prostor opouštíme, je už skoro devět a zbývá nám něco přes čtyři hodiny závodního času. To mě dost děsí, protože cíl je skoro dvě třetiny mapy od nás a bude to výrazněji běhací než doposud. Klasika: "Hej, co když to nestihnem?" "Dej pokoj!" Kajman je jako vždy v klidu.

Probíháme kolem národního parku a jsou tady místy krásné stezky s dřevěnými chodníky přes rašeliniště s dalekým výhledem. Zato vyloženě útrpný je úsek mezi políčky, kde by se to jinak krásně dalo naprášit rovně, ale my musíme cik cak po cestách - kvůli zakázanému prostoru. Kajman se mi pohodovým běžeckým krokem poněkud vzdaluje a já vnímám o to více, jak je můj pajdavý běh neefektivní a pomalý, a představuji si, jak by to bylo skvělé, kdybych se do toho mohla normálně opřít. A kdybych se mohla pořádně napít. Jsme totiž skoro na suchu. Poslední možnost nabrat vodu byla vzhledem k našemu postupu už v pět ráno a ani ne litr vody na sedm hodin není nic moc. Už se vyhýbám i tyčinkám a oříškům a snažím se zavodňovat i sytit brusinkami a borůvkami, které za chůze očesávám. Přírodní 2 in 1 řešení :)

Tak jsme to zvládli

Do cíle nakonec dobíháme 12 minut před limitem a pro mě je to teda velká úleva. Přestat konečně trápit to koleno, sundat boty, pořádně se napít, najíst, sednout s ostatními, porovnat body, probrat zážitky... A jak jsme dopadli? Podle hodinek máme v nohách něco přes 106 km s převýšením 1 700 metrů a orazili jsme 55 kontrol s celkovou hodnotou 3 520 bodů, což nás řadí na 25. místo z celkem 221 týmů a v mixech jsme sedmí, kousek za Mimiňáky, kteří vybojovali krásnou pátou příčku. Michal a Míla skončili v superveteránech mixech na dvanáctém místě, Zuzka s Věrkou se v ultreveteránkách postaraly o stříbrnou medaili a Zbyňa s Marianem získali pátou příčku v ultraveteránech.

My jsme s naším výsledkem velmi spokojeni. Skandinávský terén pro nás byl velkou výzvou, a to jak navigačně, tak z hlediska pohybu v něm. Ač za normálních okolností oba preferujeme běhací terén a kopce, tentokrát jsem vzhledem ke zdravotnímu problému byla vděčná za opak. Trpěla jsem dost, ale jelikož mozek negativní vzpomínky umí slušně vytěsnit, účast na ERC 2023 i pro mě zůstane převážně pozitivním zážitkem. A každopádně unikátním.

A prostor pro zlepšení?

Určitě jsme měli mezery ve strategii. Zpětně uznávám, že oběhnout všechny bodově zajímavé lokality možné bylo a optimální by bylo začít severem, ale pokračovat po směru hodinových ručiček. Jak vzhledem k jednoduššímu terénu i mapě na východě mapy, tak k větší variabilitě postupů na středozápadě, kde bychom finišovali. Taky bych na podobně náročné mapě v noci příště občas volila jistější postupy.

Poděkování

Tímto bych chtěla poděkovat v první řadě finským organizátorům za tento perfektně zmáknutý závod. Užila jsem si především kvalitní detailní mapu s dobře rozmístěnými kontrolami: v podstatě jsme si ani neměli kdy pokecat, protože stále bylo co hledat nebo alespoň hlídat :) Navíc v pohádkové finské přírodě. Kvituji ale také přehlednou komunikaci, milé lidi a výtečný catering.

Taky děkuji mému parťáku Kajmanovi, že mu můj snížený běžecký výkon a občasné fňukání nezkazilo náladu. Zbyňkovi za organizaci dopravy a ostatním z české výpravy za fajn společnost. A v neposlední řadě velké díky patří České asociaci rogainingu a Středočeskému kraji za finanční podporu.

I po závodě se děly věci

Kdo dočetl až sem a chce se pobavit, přidávám jednu veselou historku. Několik z nás totiž ve Finsku zůstává a druhou noc jdeme spát do turistického přístřešku přímo na hranici národního parku. Rozložíme spacáky, pochutnáme si na smaženici a spokojeně zalehneme. V noci mě ale něco vzbudí. Je to jakési halekání. Stále se na střídačku a přerušovaně z jakoby různých směrů ozývá tleskání, pískání, rázné “hej hej hej” jak z nějakého etnického tance a občas i nějaké další pro mě neidentifikovatelné pokřiky. Ležím jak přikovaná, skoro nedýchám. Co to jako je?

To tady ve dvě ráno po lese běhají nějakí blázni? Po nějaké době to šeptem začne řešit i Míla s Michalem. “To tady asi naháněj zvěř.” “Tady v národním parku? To je divný, ne?” A pak to graduje: “Zbyňa tady není!” To nás všechny zvedne a už myslíme na nejhorší scénáře. Michal vybaven nožem je připraven obhlédnout terén. První ale zavolá: “Zbyňooo?!” A pár metrů od nás se ze tmy ozve: “No konečně! Já tady na vás hulákám už asi hodinu!” Tam prostě byla taková tma, že i ostřílený orientáček absolutně ztratil směr! Další asi hodinu se nad tím už společně smějeme. Kouzelná lidská fantazie.

A z toho nám plyne jedno nové ponaučení, že na kadiboudu s vybitou čelovkou chodit dobré není!

Další fotky: <https://rajice.net/album/z94XxqXJmb58uOIF>

Výsledky závodu: <https://www.tume.fi/erc2023/results>

Mapa a GPS tracking: <https://sportrec.eu/gps/erc-2023>

Autorka textu: Zuzana Weissová

Zdroj fotografií: archiv autorky textu, web závodu, Milada Klapková

